

Arrest

nr. 251 771 van 29 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 20 juni 2015, via Frankrijk, het Schengengrondgebied. Hij is hierbij in het bezit van een internationaal paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum.

1.2. Verzoeker dient op 23 januari 2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit. Op 17 juli 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker dient op 24 juli 2018 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit. Op 22 januari 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 25 juni 2019 met nummer 223 237 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 16 mei 2019 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit. Op 14 november 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker dient op 17 december 2019 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 9 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5Ee lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.12.2019 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam: [L.W.J.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn Nederlandse moeder, de genaamde [S.S.L.] [RN: ...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3* van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1' of 2', beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse moeder. Om als ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer:

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 06.06.2019 en 18.03.2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon bij KLM Catering Services Schiphol BV en betaalrekeningen + uitkeringsspecificatie Pensioenfonds boekjaar 2019*
- ING afschriften waaruit blijkt dat referentiepersoon iemand geld heeft overgemaakt voor boodschappen en het betalen van een advocaat. Het is niet duidelijk aan wie de gelden werden overgemaakt. Voor zover dit betrokkenes rekeningnummer zou zijn, dient opgemerkt te worden dat het om twee stortingen*

gaat op een moment dat betrokkene reeds geruime tijd in België verbleef. Deze kunnen dus geenszins het ten laste zijn van in het land van herkomst aantonen.

- Betalingsbewijs van apotheek Service Apotheek Koning op naam van betrokkene, briefwisseling met betrekking tot betrokkene's OV-chipkaart in Nederland en NS voordeelabonnement trein. Het is niet geheel duidelijk op welke wijze betrokkene het ten laste zijn van in het land van herkomst wenst aan te tonen met deze stukken, die allen dateren van na zijn vertrek uit Suriname.

- Er werden ook ING afschriften voorgelegd waaruit betalingen van huurgeld blijken, éénmaal van referentiepersoon, de andere betalingen zijn niet duidelijk van wie deze afkomstig zijn. Gelet betrokkene samenwoont met referentiepersoon, kan het loutere betalen van huurgeld niet als bewijs van ten laste zijn worden aangenomen. Ook de voorgelegde betaling van geld aan O Z komt van de rekening waarvan wij de houder niet kennen. Het is ook niet duidelijk voor wie of waarvoor de betalingen werden uitgevoerd.

- Attest Management Instituut en grondregistratie en Landinformatie systeem, Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) dd 31.07.2018 en 14.01.2020 waarin verklaard wordt dat geen onroerend goed of enig Beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan betrokkene, en dit vanaf geboorte tot heden. Daarnaast legt betrokkene nog een verklaring voor van de Directe Belastingen dd 12.09.2018 en dd. 13.01.2020 dat betrokkene voor het jaar 2014 - 2019 geen inkomen geniet of heeft genoten

- Bewijzen Money Transfer dd. 24.03.2001 van een derde aan referentiepersoon. Met deze storting kan geen rekening worden gehouden, ze heeft immers geen betrekking op betrokkene.

- Bewijzen Money Transfer dd 14.05.2001 van betrokkene aan referentiepersoon

- Bewijzen van zendingen via Kings Telecom & Transactie dd. 03.05.2001, 11.06.2001, 27.06.2001 en 11.07.2001 via Holiday travel koerier van referentiepersoon aan [C.B.]. Deze transacties kunnen het ten laste zijn van betrokkene van referentiepersoon niet aantonen. Betrokkene was toen reeds meerderjarig en ontving reeds in eigen persoon gelden van referentiepersoon Het houdt dan ook geen steek dat geld dat voor hem bestemd zou zijn, aan derden zou worden overgemaakt.

- Bewijzen van geldstortingen via 'To Receive Money' dd. 27.08.2013, 28.01.2014, 30.03.2015, 10.06.2017, 04.08.2017, 09.08.2017 en 20.10.2017. Voor zover het gaat over de periode dat betrokkene nog in Suriname woonde, betreft het slechts een betrekkelijk klein bedrag elk jaar. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene met dat geld op jaarbasis in zijn eigen bestaansmiddelen moest voorzien. Wat betreft de enkele stortingen van nadat betrokkene in Schengen was aangekomen, blijkt het te gaan om kleine bedragen die betrokkene werden overgemaakt toen hij reeds in België verbleef. Aan de hand van deze bewijsstukken kan allermindst worden aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst. Er kan evenmin van afgeleid worden dat hij feitelijk ten laste is van de referentiepersoon sinds hij in België verblijft, gezien met dergelijke bedragen men niet in zijn levensonderhoud kan voorzien in België (rekening houdend met de levensstandaard). De afhankelijkheidsrelatie wordt betwist

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat betrokkene's raadsman op 17.03.2020 schrijft: 'Betrokkene heeft op 01 06 2015 Suriname verlaten en hij is sedert 01 03.2017 in België. Tussen die periode heeft hij in Nederland en Frans- Guayana verbleven, maar niet officieel, omdat hij niet mocht werken was hij dus ook ten laste van de referentiepersoon. " Het ten laste zijn in het verleden dient vooraf te gaan aan de komst naar België en dient uiteraard ook in België het geval te zijn geweest Het ten laste zijn mag geen gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan dit alles niet worden vastgesteld. Wel integendeel, zo blijkt.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23.01.2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretisch betoog verstrekt hij volgende toelichting bij zijn middel:

"Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van mevrouw [S.S.L.], die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 17.12.2019 vroeg verzoeker de gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse moeder en dus op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd (stuk 1).

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en aldus niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Voornoemd wetsartikel stelt het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van het "ten laste zijn" bewezen.

[...]

Wat het "ten laste zijn" in het verleden betreft; heeft verzoeker de nodige bewijsstukken voorgelegd.

Zo werden er om te beginnen 8 geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (stukken 3-4).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat deze geldverzendingen te beperkt zouden zijn. Verzoeker wenst evenwel te wijzen op de tekst van voornoemd wetsartikel.

Noch deze bepaling, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt met andere woorden enige frequentie-, tijds- en/of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 5):

"Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds "ten laste" diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. "

Verzoeker herhaalt dat er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en (deels) voorafgaand aan het verlaten van Suriname op meerdere tijdstippen geld werd overgemaakt door de referentiepersoon. Het betroffen telkens aanzienlijke bedragen die verzoeker in staat stelden om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast werden er tevens geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan een 'derde' (stuk 6). Dit betreft evenwel niet zomaar een derde, doch wel naaste familie van verzoeker die het geld ontving om mee in het levensonderhoud van verzoeker te kunnen voorzien.

Daarnaast heeft verzoeker nog aan de hand van de hierna volgende documenten aangetoond dat hij thans nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. Het klopt dat deze documenten dateren van na de aanvraag tot gezinshereniging, doch deze documenten tonen stuk voor stuk aan dat verzoeker - mocht hij moeten terugkeren naar Suriname - nog steeds ten laste is van de referentiepersoon, daar hij nog steeds door haar financieel wordt onderhouden.

Zo werden er bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor dagelijkse kosten van verzoeker, zoals het betalen van de advocaat, boodschappen en huur (stukken 7-8).

Verzoeker legde tevens bewijzen voor dat de huur meestal door de referentiepersoon rechtstreeks aan de verhuurder wordt betaald (stuk 9). In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, doet het niets ter zake dat verzoeker inwoont bij de referentiepersoon. Dit duidt juist des te meer op een financiële afhankelijkheidsrelatie. Indien verzoeker immers niet ten laste zou zijn van zijn moeder, zou men mogen verwachten dat hij bijdraagt tot de maandelijkse kosten indien hij bij haar inwoont.

Ook legde verzoeker het bewijs voor dat de referentiepersoon instaat voor de betalingen aan het ziekenfonds (stuk 10). Ook hieruit blijkt een financiële afhankelijkheidsrelatie, daar dit aantoont dat verzoeker niet instaat is om deze kosten zelf te dekken.

Van deze laatste twee bewijsstukken (stukken 9-10), stelt verwerende partij dat het niet duidelijk is van wie deze betalingen afkomstig zijn. Deze betalingen zijn evenwel stuk voor stuk afkomstig van dezelfde rekening; deze van de referentiepersoon (stuk 11). Dit had bij een eenvoudig onderzoek van alle stukken kunnen worden vastgesteld, daar quasi alle betalingen aanwezig in het dossier vanaf deze rekening gebeurden en dit op andere punten in het dossier niet betwist wordt.

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij zowel in het verleden als vandaag ten laste is van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoeker financieel wordt onderhouden door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Verwerende partij diende alle bewijsstukken afdoende te bestuderen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

[...]

Daarnaast heeft verzoeker tevens zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Dat deze bewijsstukken voorliggen wordt niet betwist door verwerende partij.

Zo werden er twee attesten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker sinds zijn geboorte nooit enig onroerend goed heeft bezit in het land van herkomst (stukken 12-13).

Verzoeker legde tevens attesten voor waaruit blijkt dat hij voor de jaren 2014 - 2019 geen enkele bron van inkomsten had in het land van herkomst (stuk 14).

Verzoeker was aldus onvermogen in het land van herkomst. Over deze stukken wordt geen betwisting gevoerd in de bestreden beslissing. De inhoud en dus de onvermogenheid werd aanvaard door verwerende partij.

[...]

Wat het "ten laste" zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 5).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en bewijzen van financiële steun voor het dagelijkse leven, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn moeder (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.”

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In het voorliggende geval dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij

voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 december 2019, voor de vierde keer, een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit. Hij beriep zich met andere woorden op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

In de bestreden beslissing wijst verweerder op de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, zoals dit het geval is voor verzoeker, ten laste dient te zijn van de referentiepersoon om te kunnen worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie. Verweerder verduidelijkt dat de vereiste van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging.

Verweerder is van mening dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarde van het *“ten laste zijn”*. Verweerder gaat in zijn beslissing in op de verschillende door verzoeker voorgelegde stukken om het *“ten laste zijn”* aan te tonen, maar oordeelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst tot op het ogenblik van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon. Hij stelt dat op basis van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat verzoeker effectief onvermogen is in zijn land van herkomst en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerder maakt er melding van dat verzoeker middels een schrijven van zijn advocaat zelf aangaf dat hij reeds op 1 juni 2015 Suriname heeft verlaten en sinds 1 maart 2017 in België verblijft, alsook dat hij in tussentijd in Frans-Guayana en Nederland heeft verbleven, maar dit niet officieel waardoor hij er ook niet mocht werken. Verweerder herhaalt dat verzoeker reeds ten laste dient te zijn van de referentie-

persoon “*van in het land van herkomst*” en benadrukt dat het ten laste zijn geen gevolg mag zijn van een illegaal verblijf in een derde land, in een andere lidstaat of in België. In zijn motivering geeft verweerder aan dat hij, voor de beoordeling van de voorwaarde van het ten laste zijn, Suriname beschouwt als het land van herkomst van verzoeker.

Verweerder houdt rekening met de voorgelegde attesten van het ‘*Management Instituut en grondregistratie en Landinformatie systeem, Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB)*’ van 31 juli 2018 en 14 januari 2020 waarin wordt verklaard dat geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan verzoeker, dit vanaf zijn geboorte. Ook houdt hij rekening met de voorgelegde verklaringen van de ‘*Directe Belastingen*’ van 12 september 2018 en 13 januari 2020 dat verzoeker voor de jaren 2014-2019 geen inkomen heeft genoten. Verweerder geeft op zich niet aan deze vermeldingen te betwisten, maar onderzoekt vervolgens of verzoeker kan overtuigen dat hij dan afhankelijk was van de referentiepersoon om in het land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien. Hiervoor stelt verweerder allereerst dat enkel rekening kan worden gehouden met de stortingen die de referentiepersoon rechtstreeks aan verzoeker in Suriname heeft gedaan. In zoverre verzoeker bewijzen van zendingen van geld door de referentiepersoon aan een familielid van hem in het jaar 2001 voorlegde, benadrukt verweerder dat verzoeker toen reeds meerderjarig was en in eigen persoon geld ontving van de referentiepersoon, zodat het geen steek houdt dat geld dat voor hem zou zijn bestemd aan derden zou zijn overgemaakt. Inzake de geldelijke steun die verzoeker zelf de laatste twee jaren van zijn verblijf in Suriname ontving van de referentiepersoon, met name op 27 augustus 2013, op 28 januari 2014 en op 30 maart 2015, merkt verweerder verder op dat het slechts een betrekkelijk klein bedrag elk jaar betreft en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker met dat geld op jaarbasis in zijn eigen bestaansmiddelen moest voorzien. Daarnaast stelt verweerder vast dat, ook wat betreft de geldoverdrachten door de referentiepersoon nadat verzoeker het Schengen- en Belgische grondgebied had betreden, het gaat om kleine bedragen die verzoeker niet in staat kunnen hebben gesteld om hiermee in zijn levensonderhoud te voorzien, rekening houdend met de levensstandaard in België, waardoor deze evenmin vermogen aan te tonen dat hij feitelijk ten laste is van de referentiepersoon. Een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon is volgens verweerder niet of onvoldoende aangetoond.

Verzoeker betwist het motief niet dat de vereiste van het “*ten laste zijn*” inhoudt dat hij het bewijs dient te leveren dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en dit tot de aanvraag tot gezinshereniging. Hij betwist op zich evenmin de aanneme in de bestreden beslissing dat in zijn geval Suriname is te beschouwen als het land van herkomst in functie waarvan het ten laste zijn dient te worden beoordeeld.

De Raad wijst zo ook, in navolging van verzoeker, op de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten *Jia en Reyes* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). In deze arresten werd uitdrukkelijk gesteld dat onder “*te hunnen laste*” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan (actueel: Unieburger) die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen in het licht van deze rechtspraak.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker betoogt dat hij aan de hand van de door hem voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Hij wijst op de acht geldstortingen die hij ontving van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Hij stelt dat de geldende wettelijke bepalingen geen “*frequentie-, tijds- en/of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn*” stellen. Hij benadrukt dat er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, en deels voorafgaand aan het vertrek uit Suriname, op meerdere tijdstippen geld werd overgemaakt door de referentiepersoon. Hij stelt dat het telkens ging om aanzienlijke bedragen die hem in staat stelden om in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarnaast merkt verzoeker op dat ook geldstortingen zijn voorgelegd van de referentiepersoon aan een naast familielid die het geld ontving om mee in zijn levens-

onderhoud te kunnen voorzien. Verzoeker betoogt vervolgens dat de voorgelegde stukken aantonen dat hij actueel in België nog steeds ten laste is van de referentiepersoon. Daarnaast stelt verzoeker op voldoende wijze te hebben aangetoond dat hij onvermogen is in het land van herkomst. Hij stelt dat dit niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

Wat betreft de voorgelegde geldstortingen voor de periode dat verzoeker nog verbleef in het land van herkomst, merkt de Raad op dat het enerzijds geldstortingen uit 2001 betreft, één aan verzoeker en vier aan een familielid van verzoeker, en anderzijds geldstortingen in de periode van 27 augustus 2013 tot het vertrek van verzoeker uit dit land.

Hieromtrent wenst de Raad allereerst op te merken dat de bewijzen van geldstortingen uit 2001 te ver teruggaan in de tijd om actueel nog relevantie te hebben, te meer nu voor de periode van 2002 tot 27 augustus 2013 geen verdere bewijzen van geldoverdrachten meer voorliggen. Het *“ten laste zijn”* dient te zijn aangetoond in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van verzoeker op het moment dat hij verzoekt om hereniging met de Nederlandse referentiepersoon. De voorgelegde bewijzen van geldoverdrachten sinds 27 augustus 2013 tot het vertrek uit Suriname zijn in het geval van verzoeker doorslaggevend voor de vraag of hij op het ogenblik van de aanvraag, van in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon. In het verlengde hiervan zijn eveneens de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing doorslaggevend, en niet deze omtrent de geldtransfers uit 2001.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich ook beperkt tot een blote bewering dat het naaste familielid de door haar in 2001 ontvangen gelden zou hebben gebruikt om mee in zijn levensonderhoud te voorzien. Hiermee toont hij niet aan dat verweerder op basis van de voorliggende stukken incorrect of kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat niet blijkt dat de gelden ook voor verzoeker waren bestemd, nu verzoeker op dat ogenblik reeds meerderjarig was en in eigen persoon reeds geld ontving.

Voor de periode van 27 augustus 2013 tot het vertrek van verzoeker uit Suriname op 1 juni 2015 lagen drie stortingen voor die verzoeker ontving van de referentiepersoon: één storting op 27 augustus 2013 (250 euro), één storting op 28 januari 2014 (170 euro) en één storting op 30 maart 2015 (300 euro). Deze stortingen lagen ook reeds voor naar aanleiding van verzoekers tweede en derde aanvraag tot gezinshereniging en in antwoord op deze aanvragen stelde verweerder al dat het gaat om een betrekkelijk klein bedrag elk jaar en dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker met dit bedrag op jaarbasis in zijn eigen bestaansmiddelen moest voorzien. In zijn arrest van 25 juni 2019 met nr. 223 237 stelde de Raad ook reeds vast dat verzoeker deze motivering niet kon weerleggen. Het kan niet de bedoeling zijn dat verzoeker deze beoordeling keer op keer opnieuw ter discussie stelt, tenzij hij in dit verband nieuwe gegevens aanbrengt. Verzoeker licht niet concreet toe op grond van welke nieuwe gegevens de beoordeling dit keer anders had moeten zijn.

In ieder geval merkt de Raad op dat verweerder met zijn motivering nog geen *“frequentie-, tijds- en/of hoegrootheidsvoorwaarde”* stelt aan *“het ten laste zijn”*. Verweerder heeft enkel beoordeeld of op basis van de voorgelegde bewijzen van geldoverdrachten kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk afhankelijk was van de ondersteuning door de referentiepersoon om in zijn land van herkomst in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien en geoordeeld dat de overgemaakte steun, bekeken op de gehele periode waarop deze betrekking heeft, te beperkt was om dit aan te kunnen nemen.

In zoverre verzoeker citeert uit een arrest van de Raad, wordt opgemerkt dat niet blijkt dat er sprake is van gelijkaardige gevallen. In het geciteerde arrest was de Raad van oordeel dat het bestuur niet zonder meer een tijdspanne (maanden, jaren) kan vooropstellen tijdens dewelke de aanvrager in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon, maar duidelijk uitspraak dient te doen of de geldoverschrijvingen in de maanden voor de visumaanvraag al dan niet wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid. In het voorliggende geval blijkt niet dat verweerder een dergelijke tijdspanne vooropstelt of dat hij zich onthield van het innemen van een duidelijk standpunt over de vraag of er al dan niet een duurzame afhankelijkheidsband bestaat. Daarenboven wijst de Raad er op dat in de continentale rechtstraditie zijn arresten geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker betoogt thans dat het wel degelijk ging om aanzienlijke bedragen die hem in staat stelden om in zijn levensonderhoud te voorzien. Met een dergelijke zeer algemene en niet-onderbouwde bewering toont hij in geen geval aan dat het alsnog incorrect dan wel kennelijk onredelijk was te oordelen dat het slechts ging om een betrekkelijk klein bedrag elk jaar en dat niet kan worden aangenomen dat hij met dit beperkte bedrag op jaarbasis in zijn eigen levensonderhoud moest voorzien. Verzoeker blijft andermaal

in gebreke een en ander met concrete argumenten aannemelijk te maken en zo het motief van de bestreden beslissing onderuit te halen dat de overgemaakte geldsommen te beperkt waren opdat kan blijken dat hij hiervan daadwerkelijk afhankelijk was om in zijn land van herkomst in zijn basisbehoeften te voorzien.

Het overige betoog van verzoeker kan niet alsnog afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat verzoeker, zelfs al heeft hij geen onroerende eigendom of geen officiële inkomsten in het land van herkomst, specifiek moet aantonen dat hij in dit land, voorafgaand aan de aanvraag, afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en de aanvraag tot gezinshereniging, daadwerkelijk was aangewezen op de financiële ondersteuning van zijn moeder met de Nederlandse nationaliteit om in zijn basisbehoeften te voorzien, volstaat reeds opdat verweerder in de bestreden beslissing kon besluiten dat verzoeker het bewijs van het ten laste zijn niet of niet voldoende heeft geleverd. Het is niet vereist nog in te gaan op het betoog van verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf in België ten laste is van de referentiepersoon, nu dit betoog in geen geval kan volstaan om te besluiten tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskening van de wet.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat elke concrete toelichting ontbreekt over hoe dit beginsel is miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS